

L' 'enfant terrible' de l'orgue, Cameron Carpenter, al Palau

© Palau de la Música Catalana

"Trencador, virtuós, enfant terrible, rupturista, revolucionari" són només alguns dels epítets que aquest organista de 34 anys i natural de l'Estat nord-americà de Pennsilvània rep allà on es presenta, ja sigui com a organista convidat en cicles i festivals musicals, ja sigui com a artista transgressor amb el seu orgue digital, únic al món fins al moment, amb el qual afronta qualsevol tipus de repertori, des del més clàssic i ortodox fins al més modern i pop.

Però més enllà de la façana que ell mateix s'ha forjat i que potencia amb una "cresta" de cabells imponent que travessa el seu crani rapat, Carpenter és un músic instruït, amb unes idees clares i raonades, per bé que en alguns casos polèmiques, sobre la direcció que ha de prendre actualment la música per a orgue i, sobretot, els seus intèrprets -els organistes- i els instruments en si.

És el primer cop que Carpenter actua a Barcelona i ho farà avui a les 20.30 h a l'orgue del Palau de la Música Catalana, un orgue Walcker del 1908, restaurat per Grenzing el 2003, al qual el músic nord-americà té molt de respecte. No s'ha aventurat a tancar un programa per al concert fins que no hagi establert contacte directe amb l'instrument i, per tant, serà una incògnita fins al darrer moment si en el concert sentirem Bach, Liszt o alguna de les seves originals versions de clàssics del musical, com *As times goes by* o l'obertura de *Candide* de Bernstein.

Carpenter parla de redefinir la tradició, de posar l'orgue al servei del músic i no pas al contrari, com passa amb molts organistes actuals; d'acostar-se a l'orgue des d'un punt de vista tecnològic, no pas espiritual: *"L'orgue no és un instrument de Déu ni per a Déu, sinó un instrument per a l'home que té una essència purament psicològica."* Cameron posa l'accent en l'element tècnic que ofereix l'instrument, *"el més complex i modern dels instruments fins a l'aparició del telèfon"* i que ha anat evolucionant al mateix ritme que ho ha fet la tècnica. Per això ell defensa la utilització del nou orgue digital dissenyat per Marshall & Ogletree de Needham (Massachusetts), un instrument únic que permet interpretar tot el repertori històric i innovar amb nous sons com els que surten d'aquest instrument que, a banda de ser molt més econòmic

que no pas un orgue de tubs tradicional, aporta noves possibilitats acústiques fins ara no explorades, i essent un instrument, a més, portable.

Artista en exclusiva de Sony Classical, Carpenter ha estat convidat les darreres temporades per Simon Rattle i la Berliner Philharmoniker i té un repertori ampli, amb grans obres per a orgue de la literatura universal, passant per la transcripció de més de cent obres per a orgue, entre les quals la *Simfonia núm. 5* de Mahler, a més de les seves pròpies composicions i col·laboracions amb artistes de jazz i pop versionant estàndards d'aquests gèneres. És el primer organista que ha estat nominat a un Grammy per un àlbum en solitari, *Revolutionary*, el 2008.

“L'orgue és el més democràtic dels instruments, fet per ser escoltat pel màxim nombre de gent possible en els seus orígens. Actualment hi ha molts organistes que no entenen aquest concepte i posen l'orgue al servei del seu ego, en comptes de posar-se ells al servei de la música. Això és el primer que ha de canviar si volem superar aquesta crisi de l'orgue, extrapolable, de fet, al món de la música clàssica.” Carpenter no deixa indiferent ni per les seves paraules, ni per la seva estètica ni, de ben segur, per la seva música.